

Povýšenie svätého Kríža

V mesiaci september sme mali viac sviatkov. Vrátime sa ešte raz k jednému z nich: „Povýšenie svätého kríža.“ Pozrieme sa na posolstvo tohto sviatku tak trochu netradične, viac očami ako ušami. Ako vidíme kríž v dlhej tradícii Cirkvi? Najľahší spôsob ako objaviť pohľad na kríž je kresťanské umenie. V dejinách boli dve hlavné línie umeleckého zobrazenia kríža. Pre jednoduchosť nazývame ten prvý spôsob antický a druhý moderný. Antický spôsob zobrazovania kríža môžeme obdivovať na mozaikách starobylých bazilik a na krížoch románskeho umenia, je to spôsob vyobrazenia veľmi výrazný, plný slávy, velebeny a nevšednej majestátnosti. Kríž, často bez ukrižovaného Krista, sa javí ako vyrastajúci z kvetov a dosahujúci nebeskú výšinu, zobrazenú nebom pokrytým hviezdami, a pod krížom nápis: „Salus mundi“ - Spása sveta, ako môžeme vidieť na slávnej mozaike v Ravenne.

Jeden z tých najznámejších obrazov tohto vyobrazenia kríža nájdeme aj na mozaike oltárneho priečelia, pre nás blízkej, v bazilike sv. Klementa v Ríme. Kríž sa javí ako centrálna časť stromu plného listov, kvetov a ovocia a spievajúcich vtáčikov, ktoré naplňajú celý svet. „Ovocie“ to sú svätí, vykúpení, všetky tie malé postavky okolo alebo na strome života. Kristus je na kríži zobrazený ako sediaci na tróne, už bez bolesti a utrpenia. Z kríža sa dvíha holubica, ktoré letí do výšav. Na vrchole obrazu vidíme ruku, ktorá drží pripravenú kráľovskú korunu. Nad tým všetkým v pozadí je Kristus už vzkriesený, ktorý sa stal Pánom sveta, s knihou Evanjelii v ruke a s gestom pozhňavania.

Keď obdivujeme drevené kríže románskeho obdobia, tento druh vyjadrenia je totožný s predchádzajúcim, lebo ukazuje Krista, ktorý vládne oblečený v kráľovských a kňazských rúchach, s otvorenými očami, priamym pohľadom, bez mráčka utrpenia, ba naopak plný slávy a víťazstva, už nie korunovaný korunou z trňov, ale z kvetov. Je to vlastne umelecké stvárnenie myšlienok Písma: „Boh kraluje na dreve“, alebo ako hovorí sám Kristus: „Až budem vyzdvihnutý od zeme všetkých pritiahnem k sebe“ (Jn 12, 32).

Teraz prejdime k modernému zobrazeniu kríža, ktoré začína obdobiem gotiky a stalo sa i stáva stále viac aj našim bežným zobrazením kríža s ukrižovaným Kristom. Príkladom najjasnejším tohto druhu zobrazenia je kríž Matthiasa Grunewalda na oltári v Eisenheime. Ruky a nohy sú skrútené okolo klincov, hlava v stave agónie sklonená pod trňovou korunou, telo celé doráňané. Človek stojaci pred obrazom akým je aj tento, buď vieru získa, alebo ju stratí. Nemôže zostať ľahostajný a nezaujatý pred takýmto výjavom. Aký je rozdiel medzi týmito dvoma spôsobmi zobrazenia

kríža? Čo majú spoločné je, že chcú poukázať na tajomstvo kríža. Moderný spôsob i ten náš – dramatický, realistický, srdcervúci – zobrazuje kríž, tak povediac „zoči – voči“, „v tvári“ jeho ukrutnej skutočnosti, vo chvíli, keď sa na ňom bolestne zomiera. Kríž ako symbol zla, utrpenia a bolesti sveta a drastickej skutočnosti smrti. V tomto prípade je kríž vyobrazený v „jeho príčine“, to znamená, v tom čo ho obyčajne vytvára: nenávisť, zloba, nespravodlivosť, hriech.

Ale čo nám chce povedať onen antický obraz kríža? Ten dáva do popredia nie príčiny kríža, ale jeho dôsledky, efekty, ktoré Ježišova smrť na kríži priniesla nám všetkým: zmierenie, pokoj, slávu, bezpečie, istotu, večný život. Kríž, ktorý sv. Pavol nazýva „slávou“ alebo „výsadou“ veriaceho človeka. Možno, že vtedajší umelci sa nezaoberali toľko myšlienkou, čo znamená smrť na kríži vo svojej dramatickosti, o čom vedeli viac, než my v dobe modernej, ale vo viere šli trochu ďalej. Nezostali stáť, ale videli už finále, koniec, ovocie kríža, ktoré zostalo a ktoré kríž prináša. Viac rozjímali o tom, čo nasledovalo po slovách: „dokonané je“ všetko. Neupierame nič z týchto pohľadov na kríž, lebo každý má niečo, čo nás obohacuje, ale sviatok „Povýšenia Svätého kríža“ poukazuje viac na slávu a ovocie kríža.

Teraz je dobré pozrieť sa čo prinášajú tieto myšlienky do nášho konkrétneho každodenného života, keď my prežívame tie naše väčšie či menšie kalvárie a kríže života. V takýchto prípadoch je potrebné spojiť moderný spôsob pohľadu na kríž s antickým: objaviť slávu kríža. Vo chvíli ťažkosti kríža, je užitočné myslieť na Ježiša na kríži, keď On trpí nevýslovnými bolesťami a utrpením, lebo to nám dáva istotu, že je tu s nami, je blízko pri nás ako cítiaci, chápací a vnímajúci náš kríž, ale potom je treba myslieť na kríž aj iným druhým spôsobom.

Povieme si príklad pre lepšie pochopenie. „Pred nedávnom sme stratili niekoho drahého a nám blízkeho, po dlhom a ťažkom období veľkých bolestí.“ - povie ktosi. V tomto prípade nie je dobré myslieť a pokračovať v našich predstavách o našej drahej v tých farbách a v tej bolesti, ako sme ju videli trpieť a od nás odchádzať. Táto predstava nás desí a zaťažuje nám myseľ, srdce i ducha a možno, že spôsobuje aj neúžitocné pocity viny. Vedzme, že toto všetko sa už skončilo, už to nie také ako bolo, je to neskutočné, iba v našej hlave, a takto pokračujúc robíme len to, že si predlžujeme bolesť a utrpenie, ktoré umelo držíme pri živote. Boli i také prípady, že keď si Boh povolal k sebe z tohto sveta blízku a drahú osobu, a ten kto zostal nechcel už viac žiť. Alebo v dome musí zostať všetko tak ako to bolo vo chvíli jej smrti, všetko musí hovoriť o

Prosba

**Zostaň Pane
v štruktúrach
mojej duše,
nájdi si bydlisko
trvalé
v priestoroch
môjho srdca.**

**Buď so mnou v práci
a neopušť ma
v dňoch víkendových.
Odpočín si so mnou
unaveným,
pod krížom v poli,
a potvrd' prísľub
zmŕtvychvstania.**

**Riad' cesty môjho
života,
pošepni:
kadiaľ' a kedy.
Zostaň Pane
v štruktúrach
mojej duše,
nájdi si u mňa
bydlisko trvalé,
veľmi prosím.**

Aby sme mohli pozerat' Bohu do tváre

Každá doba má svojich odsúdených – ľudí, ktorí sa ocitli na okraji spoločnosti. Či sa do tejto pozície dostali vlastnou vinou, alebo pričinením iných, príliš nerozhoduje. Spoločnosť ich vytlačila až na okraj, kde musia čakať na svoju druhú šancu. Čo sa stalo, už nevrátia, ale zajtrašok by mohol byť iný.

O takejto druhej šanci rozpráva aj Ježiš v podobenstve o otcovi a dvoch synoch, ktorých volá pracovať do vinice. Zvýrazňuje predovšetkým postoj prvého syna, aby čo najviac vynikla zmena jeho rozhodnutia. Pôvodne sa mu totiž nechcelo ísť pracovať, no napokon vstal a šiel. A práve túto zmenu Ježiš vzápätí aplikuje na najväčších hriešnikov židovského spoločenstva. Ani oni nemusia byť definitívne odsúdení, ako to o nich tvrdila verejná mienka súčasníkov. Ich šanca vrátiť sa do náručia milosrdného Otca závisí len od ich rozhodnutia zmeniť svoje „nie“ na „áno“, zmeniť postoj, ktorým prvotne odmietli pozvanie Boha na svätosť. Tak ako to urobil prvý syn v podobenstve. „No potom to oľutoval a šiel,“ píše evanjelista Matúš. Poslucháči súhlasili, že tým splnil otcovu vôľu. Čo je však silné posolstvo úryvku? Nuž to, že Boh s takouto zmenou počíta a dáva nám možnosť zmeniť naše rozhodnutia na lepšie. Nie náhodou je toto podobenstvo o otcovi a synoch, nie o pánovi a sluchoch.

Neprekonateľnou prekážkou na ceste obrátenia sa však ostáva naša osobná pýcha, pocit vlastnej dokonalosti a nedotknuteľnosti. Sebaistota, ktorá nás klame, že mnoho ľudí sa potrebuje zmeniť, ale my samotní určite nie. Zdanie, že náš život je taký dobrý a spravodlivý, že sa nás výzva na obrátenie netýka. Lenže evanjelium tak tu, ako aj na iných miestach jasne vyzdvihuje tých, ktorí sa rozhodli kajať a zmeniť. Miesto v Božom kráľovstve nám nezaručuje naše postavenie, ale naše obrátenie.

JAROSLAV IVANCO

našej drahej osobe a neustále navštevovať cintorín... Ak sú napríklad i ďalšie deti v rodine, i oni sa musia naučiť žiť v ovzduší zahalenom smrťou, čo nie je dobré pre ich rozvoj, ba každý prejav radosti v dome sa považuje za profanáciu, za znesvätenie. Práve pre tieto osoby je sviatok Povýšenia svätého kríža veľmi dôležitý: kríž, ktorý nás už neutláča, ale nás pozdvihuje. Treba myslieť na druhú a nám zvlášť milú osobu aká je teraz, keď je už „všetko dokonané“. Tak to robievali antickí kresťania. Rozjímali o Kristovi, akým je teraz: vzkriesený, oslávený, šťastný, pokojný, sediaci na kráľovskom tróne, s Otcem, ktorý „zotrie z očí každú slzu“. Nehovoríme, že plač a prejav smútku je niečo zlé, ale hovoríme, že viera vo vzkriesenie a večný život, viera v Božiu lásku a milosrdenstvo, by nás mala previesť do iného sveta a iných myšlienok, najmä vtedy ak náš zosnulý zomrel s Kristom. Po vzkriesení Pána zaznievajú slávnostné slová: „Neplač, neplačte, je živý, aleluja, aleluja...!“

A to je pohľad i na naše kríže: majú svoj koniec, majú svoj zmysel, ale potom je sláva, šťastie, radosť i pokoj. Dávať sa poza. Dávať sa na kríž ako na medzník, za ktorým je nový a lepší svet i zajtrašok: „Per cruce ad lucem“ - „Cez kríž ku svetlu!“

Mário Orbán

2

Nezabudni na krásne dni

Keď si unavený, rozvadený so svojim okolím, keď si už nevieš s ničím rady a cítiš sa nešťastný až na smrť, spomeň si na krásne dni, keď ti bolo dobre, keď si bol šťastný, ku každému priateľský a bezstarostný ako dieťa.

Keď všetko potemnie, keď stroskotáva každá nádej na zlepšenie, keď si celkom bezradný a sklúčený, pripomeň si tie krásne dni. Dni, keď bolo všetko dobré a na oblohe nebolo ani mráčika. Keď tu boli ľudia, s ktorými si sa cítil ako doma, a bol si nimi nadšený, hoci dnes ťa azda nesmierne sklamali.

Nezabudni na tie krásne dni!

Ak na ne zabudneš, už nikdy sa nevrátia.

*Naplň si hlavu šťastnými myšlienkami,
srdce zmiernivosťou
a ústa smiechom,
a všetko bude zasa dobré.*

Phil Bosmans „Nezabúdaj na radosť“

Vo štvrtok je svätá spoveď vyhradená pre deti a študentov stredných škôl. Týmto spôsobom chceme dať priestor deťom, aby mali poriadok a v ňom deň v mesiaci, kedy môžu ísť na sv.spoveď. „Zachovaj poriadok a poriadok zachová teba!“

Spovedanie pred prvým piatom

Utorok od 17:00 Streda od 17:00
Štvrtok od 17:00 Piatok od 17:00

Sväté omše v 26. týždni Cezročného obdobia

30.IX. utorok

18.00 + Jozef Haleš, manž.Paulína a syn František

1.X. streda

18.00 + Milan Jurčák a rodičia

2.X. štvrtok

18.00 + na úmysel

3.X. piatok – prvý piatok

18.00 + Anton Neščák manž.Anna a ich deti

4.X. sobota (prvá sobota)

8.00 + Jozef Horvát a manž.Anna
18.00 modlitba sv.ruženca a čítanie zo života svätých v kostole

Upratovanie kostola č.d. 176 – 202

5.X. 27.Nedeľa Cezroč. obdobia

8.00 + Vojtech Nemeč (20 vŕr.)
9.15 Poďakovanie a prosba pri živ. jubileu (95 rokov p. Mária Macáková)

Keď Ježiš videl veľké zástupy, vystúpil na vrch. A keď sa posadil, pristúpili k nemu jeho učeníci. Otvoril ústa a učil ich.

Mt 5, 1 - 2

Učenie

Učiť znamená dávať niekomu účasť na svojich vedomostiach. Ježiš mal absolútne vedomosti, lebo bol Boh. Všetci, ktorí ho počúvali, mali účasť na Božej múdrosti. Svoje učenie prezentoval jednoducho a zrozumiteľne. Tak, ako bola v jeho osobe spojená ľudská a božská prirodzenosť, tak podobne to bolo aj v jeho slovách. Božie slová boli „oblečené“ do ľudských šiat. Jeho učenie nesmerovalo len k intelektu človeka, ale predovšetkým do srdca. Svojimi slovami chcel naplniť túžbu človeka po poznaní a vnútornom pokoji.

Oni mu pomáhajú, aby život zvládol dôstojne a na úrovni. Počas neho má správne hodnotiť javy a udalosti, ktoré sa dotýkajú jeho života. Nie všetci to dokážu. Sú ľudia, ktorí nedokážu skĺbiť vzdelanie so životnou realitou. Vidíme, že neraz aj vzdelaní ľudia nedokážu múdro žiť. Každý človek má jedinečný stupeň poznania. Získal ho štúdiom a životnými skúsenosťami.

Vzdelanie nemá človek len sám pre seba. Je jeho povinnosťou a poslaním dať účasť na svojich vedomostiach aj iným ľuďom. Odovzdávaním sa vlastne vytvára intelektuálne bohatstvo ľudstva. V bežnej medziľudskej komunikácii prichádzajú chvíle, keď môžeme svojimi vedomosťami obohatiť druhých ľudí. Je to zvlášť vtedy, keď téme, o ktorej sa rozpráva, rozumíme. Máme nájsť vhodný spôsob, aby sme rozšírili poznávacie horizonty partnerom komunikácie. Nie je sympatické, keď je vzdelaný človek pyšný a vnútorne ironizuje tých, s ktorými komunikuje. To nie je dôstojné ani človeka, tobôž kresťana. Ľudia by mali od nás odchádzať s pocitom, že sme im v primeranej skromnosti dokázali ozrejiť niektoré veci, ktoré boli pre nich nezrozumiteľné a ťažké.

Dnes sa za informácie platí. Vzdelaní ľudia v rozličných profesiách majú na to právo. Kresťan má uvažovať veľkorysejšie a nevidieť za všetkým peniaze. Možno mnohí z nás nemajú toľko peňazí, aby mohli niekomu zásadne pomôcť v hmotnej núdzi. Môžeme však ľuďom pomáhať v ich intelektuálnej núdzi. Aj to patrí medzi služby duchovného milosrdenstva.

Marián Šuráb

Liturgický kalendár

29.IX. pondelok	sv.Michal, Gabriel a Rafael, archanjeli
30.IX. utorok	sv.Hieronym, kňaz a učiteľ Cirkvi
1.X. streda	sv.Terézia z Lisieux, panna a učiteľka Cirkvi
2.X. štvrtok	Svätí anjeli strážcovia
3.X. piatok	sv.Maximián, sv.Dionýz Areopagita
4.X. sobota	sv. František z Assisi

Samaritáni prišli k nemu, prosili ho, aby u nich zostal..

A ešte oveľa viac ich uverilo pre jeho slovo.

Jn 4,40-41

Opäť som tu, Pane, v dnešný večer, nie sám, ale spolu s ostatnými.

Prichádzam k tebe a prichádzam so všetkým, čo môžem vyčítať vo svojom srdci, vo svojej duši, vo svojej myslí. Som rád, Pane, že i teraz mám čas, čas obrátiť sa s tým všetkým k tebe, mám čas prihovoriť sa ti a mám čas počúvať ťa.

Hovoríš ku mne o tom vo svojom slove.

Ezdráš číta knihu tvojho zákona a všetci vstanú a počúvajú.

V ich očiach vidno slzy radosti a na ich tvári sa objavuje smútok, smútok, že predtým nepoznali tvoje slovo, že im ho nemal kto zvestovať a vysvetľovať, že im nemal kto zvestovať slovo života.

Boží muž im hovorí:

„Dnes nesmúťte, toto nie je deň smútku, ale radosti, v Pánovi je vaša sila a radosť.“

V dnešný večer, Pane, si hľadám vzťah ku knihe, v ktorej nám zjavuješ život, ku knihe tvojho slova.

Neviem, Pane, či si dostatočne uvedomujem, čo pre mňa tvoje slovo znamená, keď beriem túto knihu do rúk, keď ju čítam alebo počúvam pri bohoslužbe.

Chcel by som, Pane, dnes odchádzať so záujmom v srdci o tvoje slovo.

Chcel by som odchádzať nielen s poznaním, že potrebujem tvoje slovo čítať a počúvať, ale odchádzať s túžbou objavovať v ňom život, s túžbou uskutočňovať tvoje slovo, s túžbou sám skúsiť a prežiť to, čo ty hovoríš, čo mi zjavuješ, k čomu ma vedieš.

Ježiš, v dnešný večer ťa prosím, vlož do môjho srdca úprimný záujem o tvoje slovo, úprimný záujem o knihu života, dosť sily a ochoty nielen hovoriť: „Pane, Pane“, ale otvoriť svoje srdce tvojmu slovu...

A pomôž mi byť ako tvoja Matka, ktorá vo svojom srdci uchovávala tvoje slová a premýšľala o nich.

Pomôž mi byť ako Mária, ktorá si sadla k tvojim nohám, aby ťa počúvala...

Pomôž mi napokon byť ako tvoji apoštoli, ktorí tvoje slovo nielen prijali, skúsili a žili, ale ho i zvestovali...

Ty vieš dobre, Pane, a ja to tiež skusujem, koľko je ľudí, ktorí nepočúvajú tvoje slovo, koľkí nie sú ochotní čítať z tvojho knihy.

Ty mi však hovoríš:

„Pozri, títo ľudia porozumejú iba „piatemu evanjeliu“, a tým je tvoj život, ktorý žiješ podľa môjho slova.“

Pomôž mi, Pane,
byť tvojím živým evanjeliom v škole, na internáte,
v rodine, na ulici... všade tam, kam ma postavíš.
Nechcem robiť tvojmu slovu reklamu, Pane, ale svedčiť o
tvojom slove, svedčiť o tom, čo som od teba počul na
vlastné uši, na čo si mi dal cez svoje slovo hľadiť
vlastnými očami, čoho si sa mi dal dotýkať srdcom i
vlastnou skúsenosťou, keď som bol nielen poslucháčom,
ale uskutočňovateľom tvojho slova.

Jozef Šuppa SJ „V dnešný večer Pane... – meditácie

VEVERIČKA Keď som bol ešte mladým
spisovateľom s neistým príjmom, jedného dňa som sa
vybral do blízkeho parku, aby som v tichu rozmýšľal nad
problémom, ktorý ma veľmi dlho trápil. Už štyri roky som
bol zasnúbený, ale nemal som odvahu oženiť sa. Nedalo sa
dopredu predvídať, koľko peňazí na budúci rok zarobím a či
budem schopný postarať sa o našu mladú rodinu. Navyše,
obaja sme túžili žiť a písať v Paríži, Ríme, vo Viedni a
v Londýne - jednoducho, všade. Ako sme však mohli odísť
takmer štyritisíc kilometrov preč od všetkého, čo nám bolo
také blízke a známe, bez istoty finančného zabezpečenia?

Ako som tak rozmýšľal, pozrel som hore. Uvidel som
veveričku, ktorá skákala z jedného stromu na druhý. Zdalo
sa mi, že raz chcela doskočiť oveľa vyššie. Keď videla, že
sa jej to nepodarí, zachytila sa konára, ktorý bol o pár
metrov nižšie, a po kmeni stromu hravo vybehla tam, kde
chcela pôvodne doskočiť. Na lavičke vedľa mňa sedel starý
muž, ktorý poznamenal: „Je zaujímavé pozorovať
veveričky, najmä keď sú dolu psy a ony nemôžu skočiť na
zem. Aj keď sa im nepodarí doskočiť tam, kde chceli, ešte
som nevidel, aby niektorá spadla a ublížila si. Zdá sa, že
musia veľa riskovať, ak nechcú celý život prežiť na jednom
strome.“

Slová tohto muža ma prinútili zamyslieť sa. Mám azda
menej odvahy ako veverička? Aj ja by som mal možno
urobiť krok do neznáma.

O nejaký čas sme sa vzali. Podarilo sa nám zohnať dosť
peňazí na lístok na loď, a tak sme sa preplavili cez Atlantik.
Bol to náš prvý odvážny skok, pretože sme naozaj nevedeli,
na ktorý „konár“ sa nám podarí doskočiť. Začal som písať
dvakrát tak rýchlo a vynaložil som na to dvojnásobne viac
snahy ako predtým. Boli sme prekvapení, že som začal
zarábať celkom slušné peniaze.

Odvtedy, kedykoľvek sa musím rozhodnúť alebo sa pustiť
do niečoho nového, či radšej zostať pri tom starom, vždy sa
mi v mysli vynorí obraz veveričky skáčucej zo stromu na
strom. Dokonca počujem aj tie slová starého muža v parku
na lavičke: „Veveričky musia veľa riskovať, ak nechcú celý
život prežiť na jednom strome.“

*Povedať „Končím!“ nie je také ťažké; oveľa
ťažšie je povedať „Skúsím to!“*

Thalma Wrightová

Ct. Luigi Monti

1.október

V novembri 2005 Svätý Otec
povýšil na oltár päť nových
blahoslavených. Medzi nimi aj
Taliana Luigiho Montiho,
zasväteného laika, ktorému však
nikto nepovedal inak ako „otec“.

Narodil sa v Bovisiu 24. júla 1825.
Keď v dvanástich rokoch stratil
otca, začal pracovať ako drevársky
remeselník, aby finančne
podporoval matku a dvoch
mladších súrodencov. Medzi
vrstovníkmi sa stal známym
pre svoju mimoriadnu zbožnosť a
šľachetnosť. Bol iniciátorom
večerného modlitbového
spoločenstva, do ktorého
prichádzali mnohí mladí roľníci
a robotníci. Modlili sa, čítali
duchovnú literatúru, počúvali
Montiho prednášky a organizovali
rôzne podujatia na pomoc
chudobným vo svojom okolí.
Veľa času trávili aj nacvičovaním
liturgických piesní, keďže Luigi
mal veľký spevácky talent a bol
obdarený sýtim tenorom. Ich
činnosť sa však nepovzdávala
všetkým, a tak sa nevyhli ani
nespravodlivému očierňovaniu.
Sám Luigi Monti spolu s 15
spoločníkmi bol vyše dvoch
mesiacov väznený a napokon
prepustený pre neopodstatnenú
žalobu z politickej konšpirácie.
Ako 21-ročný sa zasvätil Bohu a
do rúk svojho duchovného otca
zložil sľub čistoty a poslušnosti.
Vstúpil do Kongregácie Máriiných
synov, založenej bl. Lodovicom
Pavonim, s cieľom vzdelávať
chudobnú mládež. Nadobudol aj
základné chirurgické a
farmaceutické vedomosti a roku
1855 počas epidémie cholery v
Brescii pracoval v lazarete ako
dobrovoľník. O dva roky neskôr
sa presídlil do Ríma, aby pôsobil
v Nemocnici Ducha Svätého a
začal pracovať na založení
novej kongregácie, zameranej na
ošetrovateľskú činnosť a
vzdelávanie nemajetných
mladých ľudí. Prví členovia
spoločenstva účinkovali v Ríme
a oblasti Lazia. Monti sa ďalej
vzdelával v medicíne a na
Rímskej univerzite získal titul
liečiteľa so spôsobilosťou na
zubárske výkony. Desať rokov
obetavo a na vysokej profesionálnej
úrovni pracoval v nemocnici v
Orte. Roku 1886 otvoril v
Saronne v Lombardii prvý útulok
pre siroty. Svojich zverencov
vychoval a ochraňoval ako
vlastné deti. Sám vyhľadával
deti, ktoré nemali otca ani
matku, a poskytol im nielen
vzdelanie a strechu nad
hlavou, ale aj výchovu a
solídne vedomosti, aby sa mohli
neskôr plnohodnotne začleniť
do spoločnosti. V okolí mesta
zriadil aj mnohé zdravotnícke
zariadenia. Luigi Monti venoval
svoje posledné duchovné i
fyzické sily rehoľnému dorastu
vo svojej kongregácii. Zomrel
1. októbra 1900 v Saronne.

KATARÍNA ŽÁKOVÁ Snímka: archív

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku